

Ze vertrekken om acht uur met de fiets uit Leiden. Het vroege vertrek heeft geen enkele zin omdat in Papekop, een gehucht van vijf huizen in een lege polder, de bagagedrager van Kees zijn fiets afbreekt.

Kees rijdt altijd op een wrak. Hij heeft de merkwaardige en soms lastige eigenschap gebreken volledig te negeren, of het nu een lichamelijk gebrek is of een bagagedrager die is doorgeroest. Het heeft ook iets moois, maar zonder bagagedrager kom je niet ver. Pieter kan ook vol liefde naar een slijtende fietsband kijken, hoe het reliëf langzaam wegslijt en de band door verwerking verkleurt, waarbij er steeds meer nieuwe en iets diepere scheuren ontstaan, maar hij vervangt zijn band op tijd. Kees doet niets, hij kijkt toe en wacht.

Pieter vloekt even en laadt de bagage van Kees op zijn fiets. Ze rijden door naar Oudewater. Pieter vindt het niet zo erg, hij draagt graag de last van een ander. In Oudewater kan er een nieuwe bagagedrager op Kees z'n fiets worden gezet.

Ze fietsen niet in een rechte lijn, maar volgen op goed geluk kleine weggetjes die zo ongeveer naar het oosten van Nederland leiden. Soms volgen ze een deel van een ANWB-fietsroute. Ze moeten dan wel vaak tegen de richting in fietsen, want de ANWB heeft uit zuinigheid alle bordjes in één richting uitgezet. Dat achterstevoren rijden is moeilijker dan je denkt, je ziet de piepkleine bordjes pas als je er voorbij bent, je moet al fietsend steeds achteromkijken. Een ander nadeel is dat je in cirkels fietst als je de route tot het eindpunt volgt. Zo kom je nooit waar je moet zijn. Pas na lange tijd lukt het ze zich van die route los te rukken. Het benne een soort van magische cirkels.

In de buurt van Bussum vinden ze een camping in een bos op de Utrechtse Heuvelrug. Pieter zit voor de tent. Hij heeft een pen en papier meegenomen om Heleen een brief te schrijven. Kees is bezig met het avondeten. Hij probeert een gasbrander aan te steken, wat hem veel moeite kost.

Het is avond en ik zit voor mijn tent. Kees is aan het koken. Het wordt weer eens witte bonen in tomatensaus met worstjes. Hij kookt altijd hetzelfde.

We hebben twaalf uur achter elkaar in het zadel gezeten en zijn gebroken. Ik wist niet dat een mens zo moe kan zijn, mijn handen trillen terwijl ik U schrijf.

Heel in de verte zie ik de lichten van Leiden gloeien. Ik meen tussen de talloze lichtjes het raam te herkennen waarachter U nu Uw scriptie schrijft. Als ik het goed zie bent U bijna bij de laatste pagina van de scriptie aangekomen. Ik zie U aarzelen en van het papier opkijken. Denkt U nu aan mij?

Is dat mogelijk? Dat ik U zie, terwijl ik voor mijn tent in Bussum zit? Ja, dat is mogelijk! Het gevoel vermag wat het verstand verbiedt.¹

Dit brengt mij terug bij ons gesprek van gisteren. Ik had je nog willen zeggen dat je te veel denkt en de verkeerde boeken leest, zoals A Course in Miracles en Ik ben O.K., ben jij ook o.k.? Ik ben zelf ook een twijfelaar, maar ik lijd er niet onder. Jij wel. Eigenlijk twijfel je aan jezelf, maar ik wil niet al te persoonlijk worden.

Kees geeft een kreun. Hij is net opgestaan om twee pilsjes bij de barman te halen, maar de fietstocht slaat hem in de benen. Het is lastig dat ik dit met een balpen heb opgeschreven. Nu kan ik het woord barman niet meer uitgummen en moet ik bekennen dat we inmiddels niet meer voor de tent zitten maar in een café in Bussum, toch ook een soort tent. Dit heeft wel als voordeel dat ik een tafel heb om deze brief te schrijven, als ik dat liggend voor de tent moet doen is mijn handschrift geheel onleesbaar.

Je vroeg mij gisteren of het gevoel over het verstand moet heersen. Ik heb een tegenvraag: is het echt nodig die twee zo tegen elkaar op te zetten, kunnen ze geen compromis sluiten?

Ik geloof dat dit voor jou een wat ze noemen eksiistensiële kwestie is. Zelf geloof ik (niet. Toen ik twaalf jaar was stond ik in de wc - niks vies te

¹ F.W. Nietzsche: Briefe Erster Teil p. 421. Dit zal overigens de enige noot zijn die deze brief rijk is. Je raakt ze toch maar kwijt. Alles wordt verder zonder bronvermelding naverteld.

doen, ik dacht na - en zei toen hardop: 'God bestaat niet.' Er gebeurde niets! Geen bliksemschicht die mij kliefde, geen helse ziekte die mij pijnigde, helemaal niets. Ik durfde iets meer en zei: 'God is dood.' Je raadt het al, er gebeurde weer niets! Zo gaat dat bij kleine jongetjes, maar het was een keerpunt in mijn leven) dat ik het Verstand zou laten zegevieren. Ik vraag me echter af of ik hiermee de weg naar Uw hart zal vinden. Ik heb daar zelf enige twijfel over. Hoe lossen we dit op?

Is het niet beter je intuïtie te volgen? Soms weet je gelijk dat iets fout zit. Toen jouw ex, Roderick, tijdens die vakantie in Oostenrijk zei dat hij slecht was, maar een beter mens wilde worden, had je hem, je intuïtie volgend, van de helling af moeten duwen. Abwärts mit dem Kerl. Slechte mensen blijven slecht.

Ik zit inmiddels op een terrasje in de zon deze brief af te schrijven. Gisteren zijn we door een dronken vent het café uitgejaagd. Hij kwam naast mij zitten en zei dat ik met schrijven moest stoppen. Ik trok mij daar niets van aan - ik was net aan de verhandeling over je ex begonnen en was in een vrolijke stemming - maar het personeel wilde ons geen pils meer schenken. De dronkenlap bleek de eigenaar van het café te zijn en werd heel vervelend. We zijn uiteindelijk maar weggegaan.

Ik moet nog een week met Kees fietsen. Dat is wel leuk, maar ik mis onze tennislessen. Ik beken dat ik liever met jou een bal tegen een blinde muur sla. Ik laat dit niet aan Kees lezen, want dan voelt hij zich verraden. Hij is heel gevoelig op dit punt.

Denk aan mij en niet aan je scriptie!

Liefs, Pieter.

De volgende dag moet Pieter lang naar een brievenbus zoeken. Je vindt zo'n ding nooit als je hem nodig hebt. Ze rijden over kleine weggetjes richting de IJssel. Pieter en Kees gaan elk jaar samen op vakantie. Ze kennen elkaar van de middelbare school. De klasgenoten hadden het de hele tijd over de atoombom, of een verbeterde variant daarvan, de neutronenbom, die gebouwen spaart en de mens vernietigt. Pieter en Kees deden er nooit aan mee wat ze als vanzelf naar elkaar toe dreef.

Ze voerden samen lange gesprekken over de vraag of de mens veranderbaar is, of optimisme een deugd is, en of de Franse Revolutie die daaruit